

ת"פ 49186/12 - מדינת ישראל נגד נריה ניסנוב, מיתר בירדוווקר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49186-12-20 מדינת ישראל נ' ניסנוב ואח'
תיק חיצוני: 4364/2019

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
המאשימה מדינת ישראל ע"י עו"ד דניאל שף מהמחלקה לחקירות
שוטרים
נגד
הנאשמים 1. נריה ניסנוב ע"י עו"ד משה אלון
2. מיתר בירדוווקר ע"י עו"ד יצחק כהן

החלטה

רקע

הנאשמים הורשוו, על פי הودאותיהם, בעבירות תקיפה.

על פי עובדות האישום, שני הנאשמים הם שוטרים ביום 26.9.19 בסמוך לשעה 23:30 פעלו במסגרת תפוקידם באיזור העיר העתיקה בירושלים.

נאשם מס' 1 היה לבוש בלבושים אזרחיים וביקש לעלות במדרגות באחד הרחובות, אך צער שעובד במקום סדרן (להלן: המתלון) לא אפשר לו לעبور שכן לא ידע כי הוא שוטר. נאשם מס' 1 הציג למתלון תעודה אך המתלון ביקש לראות את התעודה שנית ובין השנים התפתח עימות במלחכו השני דחפו זה את זה. נאשם מס' 1 דיווח בקשר כי המתלון תקף אותו ועיכב אותו בחשד לתקיפת שוטר וסירוב להזדהות.

למקום הגיעו נאשם מס' 2 ושוטר נוסף, אשר קיבלו את המתלון באזיותם ולקחו אותו בニידת לתחנת משטרת סמכה. בתחנה המתלון ונאשם מס' 1 עזקו זה על זה, ובמהלך הויוכוח סטר נאשם מס' 1 למתלון בפניו ללא הצדקה, מיד לאחר מכן גם נאשם מס' 2 סטר לו.

הודאת הנאשמים באהה במסגרת של הסדר דיןוני, אליו הגיעו הצדדים עוד לפני הוגש כתב האישום. על פי ההסדר, הודהו הנאשמים, הורשוו והופנו לקבלת תסקרים שהוסכם כי יבחןו את שאלת הרשותה.

עדות הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירה לרבות פורי הכוחות בין הנאשמים למתלון וכי המעשים נעשו במתנה המשטרה ועל כן אמון הציבור במשטרת נפגע. לשיטתה, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ושל"צ ועד מס' 1

חודשי מאסר. לאור השתתפות הנאשמים בהליך של צדק מאחה ולאור הودאותם בבקשתה למקם בתחתית המתחם ולהטיל עליהם עונש של מאסר מותנה, של"צ ופיוצי. ביחס לשאלת הרשותה טענה, כי נסיבות המקירה אין מצדיקות המנעوت מהרשותה ובמישור העקרוני טעונה, כי כאשר נאשם הוא שוטר ראוי כי יורשע, שכן יש להחמיר עם שוטרים המבצעים עבירות.

ב"כ נאשם מס' 1 עמד על נסיבות המקירה וטען כי מדובר במקרה ברף החומרה הנמור. עוד טען ביחס לנאשם ולנסיבות האישיות, והגיש על כך אסמכתאות, וכן פירט על אודות ההליך שהחל מול שירות המבחן. לדבריו, הנאשם הוא שוטר בתקופת נסיעתו הרשותה תגעה בסיכוןו להתקבל למשטרת. לאור אלה ביקש לאמץ את המלצת שירות מב奸 ולבטל את הרשותו.

ב"כ נאשם מס' 2 עמד על כך שהנאשם נטל חלק בהליך של צדק מאחה וכי מעריכת הסיכון שנערכה לו במסגרת התסוקיר עליה כי לא נשקפת סכנה מהנאשם.

ראיות לעונש

ב"כ המאשימה הגישה הצהרת נפגע עבירה ומהתalon העיד לפני. מהצהרת נפגע העבירה ומסמכים נלוויים שהוגשו עליה, כי הנאשם חווה מסכת אלימות וכן השפלות מצד הנאשמים, ובכלל זה נטען כי הנאשם אילצו את המתalon לעמוד על רגלי אחת במשך 10 דקות, וכ途次ה מעשיהם נחבל בראשו, נזקק לטיפול רפואי והוא עודנו סובל מבעיות רפואיות ורגשיות שונות, וכן מהפרעות בשינה ומסחרחות. מסמכים נלוויים שהוגשו עליה כי המתalon מטופל בנושאים הנפשי וכי בבדיקה שלו בחדר המין אותרה נפיחות קלה מעל גבטו וניתנו לו שלושה ימי מחלה.

ב"כ נאשם מס' 1 הגיע מסמכים רפואיים מהם עליה כי נפגע בראשו במהלך שירותו וכן מכתב ממפקדו ממנו עליה כי ככל ולא יורשע יוכל להשתלב כשוטר מן המניין.

ב"כ נאשם מס' 2 הגיע אסופה מכתבי המלצה והערכתה שהנאשם קיבל במהלך שירותו וכן מסמך המלמד כי הנאשם הושעה זמנית עד להכרעה במשפטו.

מתחם העונש

שני הנאשמים סטוו למהתalon במהלך תחנת משטרת, אשר גלש לצעקות. השניים ניצלו את פער הכוחות המובנה בסיטואציה - הן בשל מעמדו של המתalon, כעוצר מול שוטרים והן בשל היתרון המספרי שלהם. מדובר בהתנהגות חמורה, אשר פגעה בכבודו של המתalon ובאותונומיה שלו על גופו.

עם זאת, מעובדות האישום עליה כי מדובר באירוע ממוקד וספונטני, אשר לא נגרמה למהתalon כתוצאה ממנו חבלת גוף.

אני ער להצהרת נפגע העבירה, בדבר הנזקים אשר נגרמו לו כתוצאה מהאירוע, אך התקשית לקבל דבריו במלואם: ראשית אומר, כי תיאור האירוע בהצהרת נפגע העבירה, חריג מאוד מהאמור בכתב האישום, אך המסתגרת העובדתית לגזרת העונש תחומה בעובדות כתב האישום ואין המתalon יכול להרchipה.

יתריה מכך, האמור בהצהרת נפגע העבירה אף חריג מדבר המתalon עצמו בהודעתו במח"ש - והתקשית לקבל את

הסבירו, כי דברים שאמר לחוקר מ"ח"ש לא נרשם. כמו כן, תיאור החבלות של דברי המתלון נגרמו לו אינו נתמך בתיעוד הרפואי אשר צורף להצהרת נפגע העבירה.

משכך, מתחם העונש ההולם לו טענה המאשימה, בין מסר מותנה למסר קצר שניית לשאת בו בעבודות שירות, נראה הולם את עובדות המקירה.

נסיבות שאין קשורות למעשים

נאשם מס' 1

מתוך שירות המבחן עליה, כי לאורך חייו הנאשם התמודד עם מצבים רפואיים, לרבות כר שנפצע במהלך שירותו, ולא ארחיב על כר על מנת שלא לפגוע בפרטיותו, וחurf פצעתו חזר לשירות קרבוי. הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, גילה אמפתיה כלפי המתלון וביקש להשתתף בהליך צדק מאחיה (גישור פוגע - נפגע, להלן: גפ"ג). לאור אלה, שירות המבחן סבור כי התנהלותו הנאשם אינה משקפת את אורח חייו הנורטטיבי והמליץ להימנע מהרשעתו הנאשם ולהטייל עליו צו מב奸 להשלמת הליך הגפ"ג וכן 150 ש"צ.

נאשם מס' 2

מתוך שירות המבחן עליה, כי הנאשם הביע צער על מעשיו וטען כי סטר למתלון מתוך זעם אותו לא הצליח לווסת לאחר ששמע את המתלון מתעמת עם פקוודו (נאשם מס' 1). שירות המבחן התרשם כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו וחרטתו כנה. בשל מאפייניו הנאשם שפורטו בתפקיד, שירות המבחן העיריך כי הסיכון מהנאשם נמוך וכי יש מקום לבחון את התאמתו להליך גפ"ג. לאור אלה, שירות המבחן המליץ לבטל את הרשותו הנאשם ולהשיט עליו עונש של 200 ש"צ.

דין והכרעה - שאלת הרשות

לאור נסיבות המקירה, ראייתי כי עניינים של שני הנאים נופל למקרים החרייגים, בהם ניתן להימנע מהרשעתו של מי שעבר עבירה:

ambil' להקל ראש בחומרת מעשייהם של שני הנאים, מדובר באירוע ממוקדק, אשר לא גרם למתלון לחבלת גופו ולא קדם לו תכנון. משכך, אופי המעשה מתאפשר עם האפשרות לסיים את ההליך ללא הרשעה.

מהתפקידים עולה, כי שני הנאים קיבלו אחריות מלאה למעשה בו נכשלו, שניהם מביעים עליו חרטה, ומדובר במעידה בודדת, אשר אינה משקפת את התנהלותם ואת דרכם, ואין חשש כי מי מהם ישוב ויעבור עבירה דומה. עוד עולה, כי מדובר בשני צעירים נורטטיביים אשר תרמו רווחת לחברה ולמדינה, תוך שיסכנו עצם לא אחת, והרשעה עלולה להקשוט עליהם בהמשך דרכם בחיים ולקטוע את המסלול המקצועית בו הם נמצאים.

כמו כן, שני הנאים היו נכונים גם להשתתף בהליך צדק מאחיה, והמתלון הוא שסרב לו - ולא התרשםתי כי ברקע סרבו עומדים טעם ענייני. אין חולק, כי המתלון אכן חייב לקחת חלק בהליך שכזה, אך אין הדבר יכול להרע את מצבם של הנאים אשר מבקשים להשתתף בהליך. משכך, זקפתנו לזכות הנאים את נכונותם המשיך בהליך הגפ"ג.

הצטברם של גורמים אלו, מביא למסקנה, כי בנסיבות המקירה הפגיעה שתגרם לנאים כתוצאה מהרשעתם עליה במידה ניכרת על חומרת מעשיהם ועל כן ניתן לסייע את ההליך ללא הרעה. ר' למשל ע"פ 5446/15 אשר חnimov נ' מדינת ישראל, שם נקבע בעניינו של צער (אשר הורשע בסיווע לסרירות):

18. בנסיבות המזוחDOT של המקירה שלפנינו, אנו סבורים כי הנורמה החברתית הכללית טובלת את אי הרשותו בדיון נוכח הפגיעה הכבדה בסיכוי שיקומו של המערער. אכן, מדובר בעבירה חמורה, בעלת פסול מוסרי אינהרנטי, אך עם זאת, דומה כי עבירה זו אינה משתיכת לקטגורית העבירות בהן לא ניתן, מניה וביה, לבטל את הרשותו של הנאשם מבלי לפוגע בשיקולי עונשה אחרים. זאת במיעוד שעה שמשקלם של שיקולי עונשה המסורתיים - הרתעה ומניעה - נמור ביוטר בעניינו, נוכח הפסקת המעשים מיזמתו של המערער, אף טרם החלה חקירה משטרתית בנושא, ושאיפטו האמתית והכנה לשוב בדרך המוטב. אל מול חומרת העבירה והתועלת של ההרשעה לאינטראס הציבורי, יש להעמיד את הנזק הצפוי לנאים כתוצאה ממנה. כאמור, במקרים המקרה הקונקרטי, הרשותו של המערער משפיעה שירות על עיסוקו העיקרי, ועלולה להוביל לכך שהוא לא יקבל היתר נהיגה באمبולנס - על אף שהשיקע זמן ומאיצים לימודי הסמכתה כנהג אמבולנס חירום וכחובש מוסמך במסגרת מגן דוד אדום. כך גם נזקים לזכותו של המערער היותו ועוד עבר הפלילי וכןMORE, עצם הפסקת המעשים מיזמתו. כפי שירות המבחן מצין, המעשים בוצעו עקב מעידתו של המערער בשל משבר נפשי קשה אשר פגם בשיקול דעתו, ואין בביטוים כדי להuid על אופי רע או פגום של המערער, ומ██ך אין גם חשש ממשי להישנותם.

בשולוי הדברים אוסיף, כי התקשתי לקבל את טענתה של ב"כ המאשימה, כי אין זה ראוי ביחסו העקרוני להמנע מהרשעתם של שוטרים. שם שאין להדר שוטר בריבו, אין מקום לקבוע כל גורף כי יש דוקא להחמיר עם שוטרים ביחס לנאים אחרים. במיוחד בדברים אמרים בשים לב לכך שאך לפני זמן קצר הציגה המאשימה הסדר טיעון במקרה אחר, בו תקף שוטר עזר כבול באזקיים, ובעניינו הוסכם על קביעת אשמה ללא הרעה והתחייבות להמנע מהרשעה, מבלי שהנאשם הופנה לקבלת תסaurus שירות המבחן (ת"פ 35727-08-21). התקשתי לראות כי האבחנות שבין שני המקרים מצדיקות את הפער בעמדתה העונשית של המדינה. אdegsh, כי גם אלמלא אותו מקרה היה נמנע מהרשיע את הנאים, והדברים נאמרים על מנת להצביע על הקושי בעמדתה של המאשימה, ולא מעבר לכך.

סיכום

לאור האמור לעלה, מבטל את הרשותם של שני הנאים וקובע כי עבורי עבירות תקיפה, על פי העובדות והוראת החוק שבסכנת האישום.

матיל על כל אחד מהנאשים 200 שעות של"צ ופיצוי למתלון בסך 1,500 ש"ח, אשר ישולם עד יום 22.7.1.1.7.2.2. הנאים מזוהרים, כי אם לא יבצעו את השל"צ כנדרש יגורר דין חדש.

שירות המבחן המליך להטיל על הנאים צו מבחן לששה חודשים לשם שלמת הליך הגפ"ג, אך לאור סירובו של המתלון להשתתף בהליך, אין בכך טעם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתנה היום, א' אייר תשפ"ב, 20 במאי 2022, בנסיבות הצדדים.